

LOMMEDALENS VEL

948.22
222
Lommedalen

29. oktober

1972

BÆRUM BIBLIOTEK

LOMMEDALENS VEL

1922 - 1972

Ved

KJELL KIRKEBY

Utgitt av styret for Lommedalens Vel

1972

13

948.22

k

89x

Forord

På årsmøte den 26. april 1972 fikk styret i oppdrag å vurdere om vellet kunne gi ut en beretning i anledning 50 års jubileum i år.

Styret valgte Kjell Kirkeby, med fullmakt til å kontakte andre personer i eventuell bistand til beretningen.

Det kan kanskje hevdes at Kjell Kirkeby har gått noe utenom sin oppgave, men vi er glad for at han har tatt med så vidt mye av historisk interesse.

De unge og de som i senere år har flyttet inn i Lommedalen, og fortsatt skal bo her, har godt av å vite hva de som har levd her før, har gjort for at vi kan ha det slik vi har det i dag.

Måtte det være til ettertanke, og en oppfordring til å gjøre vårt at det fortsatt blir godt å bo i Lommedalen. I vår oppjagede tid gjelder det kanskje mer enn noen gang at vi søker å bevare det bygdemiljøet vi har.

Vi takker Kjell Kirkeby for det arbeid han har gjort med beretningen, likeledes andre som har vært til støtte på forskjellig vis.

Lommedalen i oktober 1972.

SVEIN BURUD
formann.

Sangen til Lommedalen

AV SIGNORA BURUD

Mel.: Høye nord —

*Lommedal! Bygda vår!
Du er vår i sinn og tanker,
hvor vi enn i verden vanker,
går vår tanke alltid hit
til de fagre bjørkelier,
med sitt gull i sol mot kvelå.
Ingen steds har himmelen
slikt stjerneveld.*

*Lommedal! Slik du er!
Knaus og bakker — høge koller,
gamle tåjer — setervoller,
kring om jordet — busk og trær.
Bekkefar i alle ller
slynger seg i munter trall
ned mot Lomma's «stilla» og
små fossefall.*

*Lommedal! Høgt og fritt!
Nord om Kolsås den seg strekker,
mellom ranke åsers rekker
inn mot dype, stille vann.
All naturens fred og skjønnhet
taler til oss hvor vi går.
Fager er du, skogomkranste
bygda vår.*

Lommedalen

Vi kan med sikkerhet si at det er mer enn 4000 år siden de første jegere streifet om i Lommedalen. Det forteller flere funn. En flintøks på nedre Haug, en båtøks på Lillehaug, pilespliss på Tømmeråsen o.s.v.

For 2500—3000 år siden var folk blitt bofaste og hadde ryddet seg jord. Det ser vi av gravrøysene som finnes på Vensås, Johnsrud, Kirkeby og 5 graver ved Annikhauget. Alt så tidlig måtte bøndene ha stor makt når de kunne lage så store gravhauger, 4—5 m brede og 8—10 m lange. Dessverre er alle gravene røvet, så det er ingenting å finne om de graves ut nå.

Hvor folk først slo seg ned, er ingen gitt å kunne si. Men første stedet ble kalt et bole, som ikke betyr annet enn et sted å bo. Ned gjennom tidene er så dette bole slitt ned og forenklet til By. Med tiden ble gården større, og fikk egen kirke. Når gården ble delt, fikk den delen som hadde kirken, navnet Kirkeby, og den andre By. Siden kom det så Guriby og Krydsby.

Det eldste brevet vi har fra Lommedalen, forteller at Gerlak som var kannik i Oslo, testamenterte Kryvillsbole i Lomadall til St.Halvardskirken i Oslo. Dette var i 1304. Kryvillsbole er i tidens løp blitt til Krydsby.

Lommedølingen er først og fremst en arbeidsmann, sier overlærer Magnus Tveten i 1924. Det var han som stiftet U.L. Lausprett. Sogneprest, senere biskop Neuman skriver i 1818: «En isolert Boigd, gaaer fra Krog-

skoven af Nedover til Bærum Jernværk, og kaldes Lommedalen. Den trænger seg paa begge sider af en elv, fra hvilke Bærumsværket faaer sit Vand, langs med Fjeldsiderne i en smal Strækning av 1/2 Miil, og beboes af driftige Bønder, hvis Flid Naturen skylder, at dens forrige Raahed er forsvunden, og at den nu aabenbarer sig i blidere Former».

At det har bodd «driftige» folk her, er helt sikkert, og de har vært hardt prøvet. Under Karl XII's felttog i 1716 ble Kirkeby, Bjerke og Trulsrud brent som represalier. Ved krigskadeoppgjøret står det: «Hus og Grund brent, mistet en stor del kreaturer, bohøve og husgeraad borttaget». Erstatningene ble 400, 405 og 500 Riksdaler. I tillegg til dette ble det «rekvirert» 6 hester, 28 storfe og 40 småfe foruten 90 tønner havre og 137 lass høy, så det er nok riktig når det skrives: «har fienden ganske utplyndret oss, saa vi knapt haver brødet for munden, for oss selv, vore hustruer, børn og folk, ja kreaturer, besynderlig i dette aars store misvekst». Men så fikk bøndene «det gode ettermæle, at udi det første fiendtlige indfall udi år 1716, erviste de så stor troskap og mod imot fienden at de lukkede øinene til paa mange svenske baade udi fiendens anmarsch til Kroghskogen, og hans retirade etter slaget derfra igjen».

Lommedølingene ga aldri opp. Vi hadde koppeepidemier i år 1835 og 1853, da det døde fler enn det ble født her i bygda. Med slit og målbevisst arbeide, savn og forsakelse, har våre fedre gjort Lommedalen til et sted hvor det er godt å bo. Det er vår plikt å føre dette arbeide videre.

Lommedalens Vel

Med Kolsås i syd blir Lommedalen liggende for seg selv som en lomme i utkanten av Bærum. Derfor lærte lommedølingene å holde sammen for å bedre sine kår. Tidlig fikk bygden egen sykekaske som ble oppløst da Bærum trygdekaske kom, videre hadde dalen egen husdyrforsikring (Kukassa), skilag og skytterlag. I 1876 kom Lommedalen Handels- og spareforening som hadde til oppgave å skaffe gode og billige varer. Slik kan nevnes både praktiske og humanitære foreninger som hver på sitt felt arbeidet for Lommedalens Vel.

For 50 år siden var det fred og ro i bygda og frem for alt søndagsstillhet. Da var lommedølingene nybarbert og hadde ren busserull. Det var hviledag til å se på åker og eng, og prate med naboen.

Hver søndag var Hans Tasserud nede på Trevarefabrikken, smørte dynamoen og så etter at alt var i orden. På hjemturen ble det gjerne en prat med Georg Kirkeby om det som var gjort i Lommedalen, og særlig om det som skulle vært gjort. En slik søndag var det at Georg Kirkeby sa at vi måtte stifte et Vel her oppe. Det er eneste måten å få våre krav respektert på. Hans Tasserud var straks enig, og de ble forlikt om å få med Trygve T. Johnsrud og stifte en velforening i Lommedalen.

Disse tre var det som 14. mai 1922 innbød til møte på Solhaug for å stifte Lommedalens Vel. Det møtte 22

bygdefolk som alle var enige om å stifte en velforening for bygda. De saker som først måtte løses, var:

1. Få ein Doktor buande på ein høveleg stad i Vestre Bærum.
2. Lesarrom på ein høveleg stad for lesarborni i Vestre Bærum.
3. Veg- og husljøs.
4. Bilrute Sandvika—Lommedalen.
5. Betre telefonsamband med Sandvika.

Til å utarbeide et lovforslag ble

Trygve T. Johnsrud valgt med	19 stemmer
Georg Kirkeby valgt med	18 stemmer
Karoline Guriby valgt med	14 stemmer
Hans Tasserud valg med	13 stemmer

Den 29. okt. 1922 ble lovforslaget lagt frem i møte på Solhaug hvor disse 19 var til stede: Trygve T. Johnsrud, Hans Tasserud, Gunda og Georg Kirkeby, Karoline og Peder Guriby, Helga og Mauritz Kirkeby, Paula og Johan Haug, Mathilde og Arnt Haug, Lars J. Bye, Wilhelm Bjerke, Arnt Bakken, Ludvig Larsen, Edvin Johnsrud, Mauritz Larsen og Nils Johansen.

Lovforslaget ble grundig diskutert før det ble vedtatt. Etter at Lommedalen Vel var stiftet og valgene foretatt, fikk det første styre denne sammensetning:

Trygve T. Johnsrud	formann
Hans Tasserud	varaformann
Georg Kirkeby	skrivekar
Karoline Guriby	kasserer
Gunda Kirkeby	styremedlem.

Første styremøte ble holdt på Haug, og vi ser av forsamlingsboka:

1. Besluttet at indkjøpe de nødvendige bøker, såsom kassabok, kvitteringsbøker samt gummistempel.
2. Besluttet at tegne medlemmer til Vellet. Kontingenten begynner fra 1. januar 1923.
3. Besluttet at inndelegge bygden i fem deler, således at hver av medlemmene i styret tegner medlemmer i sin krets.
4. Besluttet at ansøke Telegrafstyret, Kristiania, om tre nye dobbeltlinjer Lommedalen—Sandvika.
5. Besluttet at inngå til Bærum Formandskap med andragende om at det blir gjort hva som gjøres kan for å få en doktor boende så høit opp som mulig for den øvre delen av bygda. Dette sees i forbindelse med et mere sentralt sted til forberedelsesrom for konfirmandene i bygda.
6. Besluttet at velge Karoline Guriby og Hans Tasse-rud til at forberede en skrivelse til Bærum Formandskap om bidrag til en bilrute Sandvika—Lommedalen.

Det som slår en ved gjennomlesing av de første forhandlingsbøkene, er hvilke behov det var for en velforening i Lommedalen. Det var så mange og store oppgaver som lå og ventet på sin løsning, og som betydde så mye for lommedølingenes ve og vel.

Det neste er hvor heldige man var med valg av det første styret. Tvers igjennom solide folk med rik erfaring og sundt bondevett, og sist, men ikke minst: De hadde initiativ og pågangsmot, og de hadde arbeidsgleden. Og ikke var de redde for «at inngå med en skrivelse», det være seg til formandskap, poststyre eller Det norske Storting.

Det merkeligste var at disse fem hadde de forskjelligste meninger om de fleste ting, så som politikk, målstrid og avholdssak. Men når det gjaldt Lommedalen Vel, da var de enige, og da holdt de sammen.

Det vil føre for langt å nevne alle de saker som er tatt opp og blitt løst gjennom disse 50 år, men vi skal se litt på de sakene som sto på ønskelisten ved det forberedende møtet 14. mai 1922, og hvordan det gikk med det som «besluttet» på første styremøte.

Først gjaldt å verve medlemmer. Styremedlemmene kunne nok agitere for sin sak. Fra nyttår til mars tegnet de 180 medlemmer. Kontingenten var kr. 10,- for huseiere og kr. 5,- for leieboere. Første regnskapet viste en bankkonto på 806,- kr., 30.30 kr. i kassa, tilsammen 836.30 kr. Vellet har idag 328 medlemmer.

I vellet fikk man også føle «de harde tredveåra». Da vedtok årsmøtet at kontingenten skulle settes ned til kr. 8,- for huseiere og kr. 4,- for leieboere. Kontingenten skulle innkreves to ganger i året med det halve hver gang.

Når vi vet hvilke problemer Vellet hadde å stri med og hvilke saker de greide å løse, må vi minnes dem som tok opptakten med beundring og takknemlighet. La det være en kjær plikt for oss å gjøre så godt vi kan, og støtte opp om Lommedalen Vel.

1 og 2. Kravet om å få ein doktor buande, og lesarrom for lesarborni på ein høveleg stad i Vestre Bærum.

På første styremøte ble man enig om «at indgå til formandskapet» med andragende om at det «blir gjort hvad gjøres kan» for å få en doktor til å bosette sig i den øvre del av bygda.

I mange år hadde Folkevang vært doktorbolig. Her bodde i sin tid dr. Axel Johannessen som bl.a. var lege

ved Bærums Verk og hadde distrikt fra Sollihøgda til og med Sørkedalen. Etter hans død kjøpte dr. Jens Jenssen stedet. Han bodde og hadde kontor her. Dette passet bra for lommedølingene. Det var ikke langt til doktor enten man hadde hest, eller måtte gå.

Da kommunen kjøpte bolig til distriktslegen på Evjehøgda og Jenssen flyttet dit, ble dette et stort savn for Lommedalen.

En tid ble Folkevang drevet som gjestgiveri og gikk av forskjellige grunner under navnet «dr. Kopp».

Om formannskapet og Lommedalens Vel utvirket at dr. Sager kjøpte Folkevang, er lite trolig. I hvert fall fikk lommedølingene igjen en doktor der de var vant ved å ha ham, og et lenge følt savn var avhjulpet.

Hva angår «lesarrom åt lesarborní», så løste også denne sak seg selv. De fleste konfirmantene hadde fått sykkel og ellers gikk bussen. Da kunne konfirmantforberedelsen godt fortsette i Sandvika.

3. Veg- og husljøs.

På årsmøtet i 1923 la styret frem slikt forslag: «Vellet bygger ledning for belysning av hovedveier og de mest trafikkerte avstikkere. Styret pålegges å få utført dette arbeide hurtigst mulig og på den beste og billigste måten.

Vellet gir styret fullmakt til å oppta et lån på inntil kr. 5 000,- til arbeidets utførelse.

Såfremt Bærums Verk ikke kan levere strøm for det hele anlegg, underhandles med de ovenfor liggende kraftverk om leveranse av strøm for den øverste del av bygda».

Men kr. 5 000,- var mange penger i de dager, og folk var redde for å sette seg i gjeld. Det ble da også en diskusjon om dette forslaget, som varte i flere timer.

Kristen Aamodt ville ha fremlagt en plan, hvor lampene skulle stå og hvor meget hvert lampepunkt kom til å koste. Denne plan skulle fremlegges for et nytt møte og diskuteres der.

Efter en maratondebatt har et utsettelsesforslag lett for å bli vedtatt, og når Lars J. Bye kom med at «Avgjørelsen av spørsmålet utstår til neste årsmøte», ble dette vedtatt. Men Karoline Guriby var diplomaten som brakte saken i havn. Hun foreslo nedsatt en komité som skulle samle inn penger til veilyset, og det ble enstemmig vedtatt.

Styret begynte så nede på Plassemýra, målte opp og satte røde kryss på stabbesteinene der stolpene skulle stå og lyspunktene være. Andre kvelden kom det frem til Guriby bru med oppmerkingen.

På en henvendelse til Telefonanlegget om å få kjøpt brukte telefonstolper var svaret nei. Ved forskjellige undersøkelser fikk styret fra Norsk Impr. Kompani kjøpt 100 stk. 6.5 m lange impregnerte stolper til en pris av kr. 17.50 pr. stk. levert Sandvika.

Arbeidslaget til Mauritz Kirkeby gav anbud på å sette opp stolpene for kr. 8,- pr. stk. der det var jordhull når stenen var fremkjørt og kr. 15,- på fjellgrunn og fri ammunisjon der det måtte skytes, eller kr. 1.80 pr. time. «Herkuleslaget» var kraftige arbeidskarere, derfor satte styret arbeidet bort på timebetaling. Kristian Bjerke tok på seg å kjøre stolpene for kr. 2,- pr. stk. og skulle ha kr. 2,- timen for å kjøre stin til jordhullene.

For kr. 200,- skulle telefonformann Haugen med sitt lag strekke trådene. Styret skulle også få Haugen til å montere lampene.

Etter forhandling med Løvenskiold om strømmen erklærte han seg villig til, inntil videre, å beregne seg kr. 6,- pr. 50-lys lampe. To automatiske lysbrytere ble

kjøpt og var veldig dyre. Tilsammen kostet de kr. 650,-.

Lysbryterne var det aldri annet enn plunder med. Det ble lagt inn en lyspære i kassen de var montert i, for at det skulle være jevn varme. Men det hjalp ingen ting, og tilslutt fikk Iver Bredesen fri kontingent for det var faktisk han som var lysbryteren.

Anlegget var beregnet til kr. 6 500,-, og styret kom godt ut av det hele, for sluttsummen ble kr. 6 499,96, og enda var det materialer igjen for ca. kr. 500,-.

Ved hjelp av innkommet kontingent og innsamlingskomitéens arbeide klarte styret utgiftene bare med å låne kr. 1 000,- av Nils Wensås.

Uten noen diskusjon fikk styret på neste årsmøte fullmakt til å utvide veilyset i Eineveien og Skollerudveien «i den grad økonomien tillater». På Eineveien fikk styret forhandlet seg til at Bærums Verk monterte veilyss for kr. 1,- pr. l.m. Det skulle da være 50 m mellom hver stolpe og lys på annenhver. Hundre meter mellom hver pære som bare ga 50 lys var ikke rare greiene, men det var en kolossal forbedring fra de kullsvarte veiene folk var vant til.

Hvert år ble veilysnettet utvidet med noen lamper eftersom Vellet hadde råd til det.

I sin tid ble vedtatt at veilyset skulle legges frem i den rekkefølge søknadene kom inn. Det skapte ikke lite misnøye at en krok med få medlemmer fikk veilyss, mens en krok hvor alle var medlemmer, måtte vente. Vellet gikk så inn for at lampene skulle lyse for flest mulig medlemmer. Det ble også lettere for styret å prioritere søknadene når det visste at her sto så og så mange medlemmer bak, samtidig som oppsitterne ga sitt bidrag.

Kommunen refunderte Vellene 50 % av utgiftene til anlegg av veilyss. Når et anlegg kom på eksempelvis kr. 3 000,- og kommunen refunderte kr. 1 500,- mens opp-

sitterne ga kr. 500,-, kostet ikke anlegget Vellet mer enn kr. 1000,— og fikk på den måten mere for sine penger og kunne komme forttere igang med neste anlegg. Oppsitterne ga gjerne fkr. 50,- for det var først og fremst de som hadde gleden av å få veilys i sin grend.

På denne måten kom det virkelig fart i utbygningen, og man skal lete lenge for å finne en bygd med så godt utbygd veilysnett som i Lommedalen. Veilyset er nå overtatt av kommunens elektrisitetsverk. Det var en tungvint ordning at først skulle Vellene legge ut pengene, for siden å få halvparten tilbake. Men kommunen har spart store summer på det. Og idag hadde det ikke vært lys i alle krokene her oppe om det ikke hadde vært et Lommedalens Vel.

4. Bilrute Sandvika—Lommedalen.

På halvårsmøte 24. mars 1923 fikk styret fullmakt til å «ordne en bilrute på beste måte» og søkte kommunen om kr. 3 000,- i bidrag til dette.

3. mai drøftet styret nøye ordlyden av søknaden til kommunen og annonsen som skulle rykkes inn i Budstikken og Akershusposten.

En av de første dagene i mai står det i avisen: é

Tilbud

ønskes paa overtagelse av fast bilkjøring av personer med reisegods fra Lommedalen til Sandvika og op igjen en tur 3 gange i veka. Der maa kunne føres minst 10 personer med reisegods om gangen. Tilbudene maa sendes formannen i Lommedalens Vel — Trygve T. Johnsrud inden 20. mai med opgave over pris pr. person avstandene Guriby bru — Lommedalens Telefonsentral — Lommedalens Handelsforening og Bærums Verk til Sandvika.

Prisen maa opgives baade for: tilfælde et fast kommunalt tilskudd — og uten noget tilskudd.

Tilbudet maa ogsaa indeholde opgave over hvad slags bil med utstyr, som tænkes brugt. Den, som maatte overta kjøringen, maa rette sig etter en nærmere utarbeidet instruks, finde sig i mulige forandringer i kjøretiden og kunde begynde kjøringen om mulig fra 1. ste juni. Man forbeholder sig at anta hvilket-somhelst tilbud eller forkaste samtlige.

Styret for Lommedalens Vel.

22. mai refereres i styremøte brev fra formannskapssekretæren at søknad om kr. 3 000,- var sendt tilbake fra ingeniørkomiteen med spørsmål om hvor stor trafikk man regnet med, hvilke priser, hvor stort bidrag fra Vellet og om hvordan driftsbudsjettet var tenkt satt opp. Det skulle formannen svare på.

Fra Ole Aamodt var kommet tilbud om å kjøre for kr. 0.30/km uten kommunalt tilskudd, mens Gunner Krydsby tilbød seg å kjøre for kr. 0.25/km uten tilskudd, kr. 0.20/km med kr. 2 000,- i tilskudd hvert år og kr. 0.15/km med kr. 3 000,- i tilskudd.

«Styret enedes om at legge Gunner Krydsbys tilbud til grund for videre forhandling», og «Man enedes om at forsøke ruta igangsatt 15. juni. Og la den videre beslutning utstå».

22. juni er det styremøte. Nå har Vellet fått bevilget kr. 3 000,- på betingelse av at det blir daglig kjøring. Og efter oppfordring fra formannen var Kristen Aamodt møtt frem og kom med tilbud fra Schøyen Bilcentraler.

Daglig rute fra Guriby bru
fra Sandvika

kl. 8, f.m.
kl. 3, e.m.

Lørdag og onsdag fra Sandvika	kl. 6, e.m.
fra Guriiby bru	kl. 7, e.m.

Med slike takster: fra Guriiby bru	kr. 2,—
fra Meieriet	kr. 1,75
fra Verket	kr. 1,50
fra Bryn	kr. 1,25
Minste takst	kr. 1,—

Faste reisende 20 % rabatt på klippekort på 10 reiser for fastboende, nyttes bare av samme eier.

Månedskort	kr. 40,—
Barn	kr. 20,—
Skolebarn	kr. 18,—

Formannen hadde lovet Ole Aamodt å være tilstede og legge frem hvordan han ville drive ruten. Han sa seg villig til å kjøre for samme betaling som Schøyen og i tillegg kjøre opp og ned til Sandvika 3 ganger alle søndager og 2 ganger alle helligdager. Med kr. 3 000,- i tilskudd kunne han slå av 20 % på de vanlige takstene, men ikke på månedskort og der det var gitt 20 % før.

Styret diskuterte så disse tilbud og ble enig om å høre hvordan Gunner Krydsby stilte seg nå som formannskapet forlangte daglig kjøring og kravet om å kjøre middelskoleelevene var kommet.

Gunner Krydsby forlangte 2 dagers betenkningstid og tilbør da å kjøre for samme betingelser som Ole Aamodt og videre skulle han kjøre alle barn for en sams pris av kr. 1,-. Han fikk da tilbudet om å drive Velle's rute og kjøpte en 1½ tonns Republikk, overbygd med et langsgående sete på hver side av midtgangen.

På sidene var det lerretsgardiner til å trekke ned i regnvær og om vinteren når det var kaldt. Inngangen var en to-trinns hønsetrapp bak. Det var plass til 12—14

passasjerer. Av folkevittigheten ble den kalt «Kostebinderiet», men ett er sikkert: Det vil aldri komme en buss til Lommedalen som kan bli så populær som den gamle Republikken, og få så lite klager som den fikk.

24. mars får styret i oppdrag å starte en bilrute, 3. mai forfattes søknad om bidrag og annonse, og 11. juli er konsesjonen i orden, bussen ferdigbygget og går sin første tur. Man kan vel være enige om at Vellet hadde vært heldige med valg av styre.

Det viste seg snart at behovet for ruten var større enn Vellet hadde regnet med. For med konsesjonen for 1924 fulgte en streng advarsel mot å overlaste bilen. Kontrakten fikk da et tillegg at «Krydsby setter inn bil eller biler som tilfredsstiller den økende trafikk».

Efter oppfordring fra Krydsby søker Vellet konsesjon på en rute morgen og kveld Lommedalen—Bekkestua, men dette blir ikke anbefalt av formannskapet. Efter en befaring ned til Haslum som dengang var endestasjon for Bærumsbanen, finner ikke styret at en bussrute har noe for seg på denne strekning. Betegnende for stemningen i Vellet dengang er et forslag fra Georg Kirkeby som var slik:

«Møtet pålegger styret at rette en henstilling til formandskapet om at det påtaler for fylkesstyret den sen-drektige måte fylkesveistyret behandler bilruteandragene fra Vellet på. Og at formandskapet gjør hvad gjøres kan for at Vellet helt må få rådvelde over bilrutekonse-sjonene for Lommedalen og utad».

Konsesjon på Stabekkruta ble gitt 27. mars 1926 så kanskje hadde henstillingen virkning. Denne rute ble snart oppgitt så det var Schøyen ved Mjelva som kom til å opparbeide ruten over Stabekk.

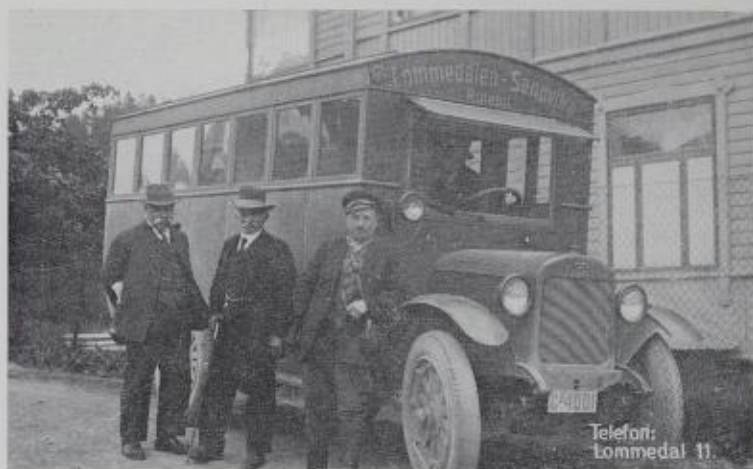
Rutebiltrafikken på Lommedalen har hele tiden vært i jevn utvikling. 1923 og 24 får ruten kr. 3 000,- i bidrag,

Konst 1810.

Underkøerne Gammel Krydsby paa den ene
Sidd og Sammen den for Sammen den ene
Tjener med - paa den anden, er kendt herne
nære til enigt om følgende kandsat med Sam
hørende Sammen - Sandvick. Jeg Gammel
Krydsby paa den ene side og den anden side 1ste Si
daar at regne hertilgørende Sammen - Sam
for Sammen den ene side følgende vilkaar
Jeg holder de for hertilgørende til enhver tid no
dige biler, som altid skal holdes rene og i g
stand, - og harer jeg alle anseelserne som
ifølge offentlige forordninger paalægges drift
Jeg forpligter mig til at holde reiseplanen
med Sandvick, med mindst 3-4 - Lure
hver uge daglig eller tidvis som fastsættes af
Skynet for reiser. Forøvrigt skal jeg gjøre de Lure
som jeg selv maatte finde nødvendige for
reiseplanen. Reiserisene blir som følgende
Gulibyhus - Sandvick 10.100 - Lure og paa den anden side
Barnum - Væk - " - 1.20 - Lure og paa den anden side
Bryn - " - 1.40 - Lure og paa den anden side
Mindst 10.000 reise Lure - Lure og paa den anden side
Barnum under og i Stedpligtig altid harer jeg hele
strækningen Sammen - Sandvick ^{fulle} og omvendt
for en fast pris af 10.000 - Lure og paa den anden side. Uanset
som søker skole udenfor Kilden harer jeg med

til Sammen
adren
maaske
Lure
Lure
Lure
Lure
Lure

og opsiggen hver søndag for kr. 18.-
er-ger maaned. Desuden giver jeg for
et gjalden paa navn, en tur hver uge
en - Sandvika hver dag for kr. 40.-
mer - for voksne og kr. 20.- for Børn -
Hver person kan se med sig selv
en god middag i den udsatning
sladren tillader - uden et krav for
udviklingen - efter en pris af 5 - femøre
Mindst 10 - femøre for kaffe. God
vel lugt eller forlystelse kan genere de
ende, der jeg ikke vil. Ligeledes forlystelse
mig, til at vil personerne, som vil en
først maatte genere de modvillige. De vil
være ikke kan bruges, forlystelse mig til at
selve andre heller til, mens de. For hvad jeg
befar paa mig skal jeg ha kr. 2000 - to
hundrede kroner - og en lommeregner med.
Hver betalt skal betales mig i tre maanedlige
betaler. Overstående kontrakt er afsluttet
og underskrevet i to eksemplarer, - og saafremt den
ikke er afsluttet, endda den er afsluttet, og saafremt den
for dens afslutning, endda den er afsluttet, og saafremt den
er. Underskrevet den 25. nov. 25.
For lommeregneren Torgny Torgny. Torgny Torgny
Til sikkerhed for lommeregneren.
T. Torgny Torgny Torgny Torgny

Fra venstre: Edvin Johnsrud, Johan Krydsby og Gunner Krydsby.

1925 og 26 kr. 2 000,- og 1927 kr. 1 500,-. I 1930 betaler ruten kr. 500,- til Vellet.

1925 søker Vellet konsesjon inn til Oslo 3 ganger i uken, og får bevilling å kjøre til bygrensen. Neste søknad blir da til Bystyret om lov å kjøre frem til Torden-skjolds plass. Denne sak går endelig i orden, men da er man kommet frem til 1928, og vi forstår at Georg Kirkebys forslag ble enstemmig vedtatt.

Bilruta til Stabekk ble snart droppet — det ble Mjelva som kom til å opparbeide denne ruten forlenget til Oslo.

Rasjonalisering var brukbart dengang, og overingeniør Saxegaard ved Fylkets veivesen kom med forslag om samkjøring mellom buss-selskapene Lommedal — Sandvika — Oslo, Lommedal — Stabekk — Oslo og Oslo — Strand — Sandvika. Forslaget ble avvist av Lommedalens Vel med den begrunnelse at vi trengte de rute-

To av selskapets nye busser.

avgangene og ankomstene som var i Lommedalen. Forslag om en økonomisk sammenslåing av buss-selskapene som kjørte på Lommedalen, slik at mannskap og materiell kunne utnyttes bedre, ble heller ikke godtatt av Vellet. Dette ble begrunnet med at man ville miste råderetten over sin rute.

Ved senere konferanser ble de to buss-selskaper enig om å kjøre Oslo — Lommedalen hver sin time, slik at bussen over Sandvika kjørte helt opp hver like time og til Økri hver ulike time. Bussen over Stabekk kjørte til Lommedalen hver ulike time og til Godthåb på like timer 10—12 osv. Ved denne overenskomst fikk Lommedalen bussforbindelse med Oslo hver time og likedan fra Bryn og fra Godthåb. Etter 1970 kjører begge buss-selskaper

helt frem til Bykrysset hver time, foruten ekstraavganger i rushtrafikken.

Det er snart 30 år siden Gunner Krydsby fikk konsesjon på sitt navn. Man ble da forlikt om at de beløp som var ydet til å opparbeide ruten, skulle tilbakebetales Lommedalens Vel i årlige rater på kr. 500,-.

Visstnok mistet Vellet «råderetten over sin rute», men rutebiltrafikken var nå blitt så stor og krevende at den lå utenfor et Vells virkeområde. Samarbeidet mellom Lommedalsbussen og Lommedalens Vel har alltid vært det beste.

Noen tall kan fortelle hvor enorm utviklingen har vært i rutebiltrafikken. Fra Gunner Krydsby begynte personbefordring med en 5-seter Chevrolet, via Republikken til idag som Lommedalsbussen har 23 busser med opptil 50 sitteplasser og 35 fast ansatte. Over Stenskogen begynte Mjelva med en syvseter og via A/S Oslo — Lommedal er man idag kommet frem til Bærum Forenede Busser med 49 busser og 95 fast ansatte.

Da Schøyen forsøksvis begynte med en syvseter i fast rute på Lommedalen, kostet billetten inn til Oslo kr. 7,-. Den har vært helt nede i kr. 2.25 tur/retur og er nå oppe i kr. 5,- Lommedalen — Oslo.

5. Bedre telefonsamband med Sandvika.

På generalforsamling i Lommedalens Handelsforening 11/2 1894, ble mot 3 stemmer «bestyrelsen bemyndiget at søge skaffe telefon til Foreningen». Så Lommedalen kan snart feire 80-års jubileum for den første telefonen i bygda. Da Meieriet ble opprettet i 1897, fikk det lov til å benytte Foreningens telefon. Bestyreren (Otto Kirkeby) måtte da ut og rope til meierskene over veien når det var telefon dit.

I 1909 søker Lommedalens Trevarefabrikk om å komme inn på linje 42. Dette går styret med på «hvis Kristiania Telefonanlæg innvilger heri og Lommedalens Trevarefabrikk bekoster egen forbindelsesledning fra Lommedalens Handelsforening og deltager i de fallende udgifter paa den private ledning fra Bærums Verk til endepunktene».

Lommedalens Handelsforening får da en oppringning, Lommedalens Meieri 2 og Lommedalens Trævarefabrikk 3 oppringninger. Abonnement koster kr. 152,- pr. år, og Handelsforeningen betaler kr. 72,-, Meieriet kr. 40,- og Trævarefabrikken kr. 40,-.

I 1910 kommer det andragende fra kommuneingeniøren om veivokter Bredeesen får lov å bruke telefonen gratis. Gulbrand J. Bøe og Olaus C. Haug har lov å ringe Kristiania, Skøyen og Bærum, fordi telefonstolpene står på deres grunn.

Endel bønder så snart fordelen ved en telefon, og da det ble så mange som 14 abonnenter, fikk Lommedalen eget sentralbord hos Andrine på nedre Trulsrud, og abonnentene fikk telefonnummer etter alfabetet.

I 1917 bygget Telefonanlegget et eget hus, og Thora og Ole Olsen ble ansatt som bestyrere og hadde plikt til å svare på alle telefonoppringninger døgnet rundt unntatt fra kl. 11—14 på søn- og helligdager.

Abonnenttallet og bruken av telefonen øket fort, og snart ble det kø på linjene til Sandvika. Derfor søkte Vellet om 3 dobbeltlinjer til Sandvika, og Telefonanlegget la straks opp 4 linjer.

Telefonsambandet har utviklet seg tilfredsstillende uten at Vellet har gjort annet enn å klage litt når takstene ble pålagt. Ellers har samarbeidet vært godt.

Vellet søkte om tre telefonkiosker, en ved Guriby bru, en i Bekkelaget og en ved Meieriet, for de som bodde

nærmest disse store holdeplassene, var ikke lite plaget av folk som skulle ringe etter drosje når bussen var gått o.l. Det ble bare en telefonkiosk og den kom i Bekkelaget, men Vellet bør nok ta opp sin søknad om de andre igjen.

Postsaken

Da Martin Henriksen begynte som postbud, var det ikke mere post til Bærums Verk og Lommedalen enn han bar i en lærskrepe.

Mauritz Johnsrud måtte bruke hest og kjerre, og Alfred Johnsrud gikk over til bil.

Postgangen var lenge bare langs hovedveien, og posten til Skollerud- og Burudkroken ble lagt i en åpen kasse på veggen rett inn for døren på Lommedalens Handelsforening. Her kunne folk flest se gjennom posten mens de ventet på å bli ekspedert. Det var en lite holdbar ordning, og rimelig nok stilte postmesteren i Sandvika seg velvillig til Vellets søknad om at posten skulle kjøres Skollerudveien. Svaret var greit: «Posten føres Skollerudveien på nedadgående rute såsnart postkasser er oppsatt». Langs veien hang de merkeligste postkasser som fortalte at lommedølingene var mer eller mindre nevenyttige. Noen kasser var malt, noen hadde vært malt, noen hadde lokk og noen manglet lokk der de hang mer eller mindre skakt på staur og stolper. En del blikkasser var det også, og de sto der «Mustads Mono» på. Georg Kirkeby var veldig irritert og mente postkassene skjemte ut hele bygda. Han fikk full støtte av Trygve T. Johnsrud som syntes det var rart at «bøndene ville reklamere for Mustads-Margarin». Saken ble tatt opp, og de stativ og

standardkasser som brukes i dag, har Lommedalens Vel tatt initiativet til.

Da det var forslag om å minske postgangen på landsbygda, sammenkalte Hagbart Skollerud representanter for de andre Vellene i Vestre Bærum til et møte hjemme hos seg. Her ble man enig om å sende en kraftig protest til Stortinget, samtidig som det ble henstilt til Bærum herredsstyre og andre strøk som ble rammet, å protestere. Dette var første opptakt til et Vestre Bærum Velråd.

Misnøyen med den sene postgangen og særlig pakke- og verdipost, er gammel i Lommedalen. Kom en gul lapp med varsel om rekommandert brev eller en postanvisning, var det å møte opp postmannen og be ham ta det med fra Sandvika. Dagen etter var det igjen å vente til postmannen kom. Mot en ny kvittering ble brevet eller pengene utlevert.

I 1930 ble det nedsatt en komité til å arbeide for et brevhus i Lommedalen. Kanskje var Vellet uheldig og fikk noen karer i komitéen som ikke dro særlig godt sammen, for i 1932 ble karene gjenvalgt. Men da 1935 kom og ingen ting var gjort, fikk styret i oppdrag å ta seg av saken. Kan hende var postgangen for liten, siden brevhuset ikke kom før i 1938. Det ble åpnet i leide lokaler på Lommedalens kafe med Harriet Lillejordet som bestyrer. Fra Vellet hadde hun en årlig gasje på kr. 60,- som også skulle dekke husleien. Et nytt eksempel på den offervilje og arbeidsglede de første pionerene i Vellet hadde. Under krigen var postgangen meget stor. Alle bestilte brennevinskvoten sin pr. post, og denne måtte rekommanderes. Hytteutleie var en stor inntektskilde, og de fleste hytteleiene ble sendt pr. postanvisning.

Alle kjente alle i Lommedalen, og alle var dus. Noe sånt som kontortid var ikke innført her ennå. Det var

å stikke innom Harriet når det passet, for hun var ikke den som stengte døren når kontortiden var slutt. Det ble nok mange ekspedisjoner om kveldene og om søndagen.

Fru Lillejordet drev Lommedalens Kafe, og efter 6 år måtte hun si: «Jeg orker ikke mere, jeg må slutte». «Nei», sa postmester Moursund, «du må vente litt til». Lommedalen fikk eget poståpneri og Harriet Lillejordet fast ansettelse.

Men det skulle gå 25 år til før saken kom så langt at posten ble kjørt til Lommedalen og sortert der. Nå kjører postbudet ut fra Lommedalen Poståpneri, Gamle-veien ned til Bærums Verk, derfra Skollerudveien for opp- og nedgående og Lommedalsveien med avstikkere.

Rodelagt vei

Eldste kjente vei mellom Oslo og Ringerike og bygdene ovenfor, gikk gjennom Lommedalen. Den kom frem til Skriverberget, over Burud, Hellerud, Kirkeby og Johnsrud før den tok Krokskogen fatt. Sagnet sier at Olav den Hellige kom denne veien da han besøkte mor Åsta på Ringerike. Dette var bare en ridevei og er beskrevet i biskop Jens Nielsøns visitasreise til Ringerike i 1594. Det var denne veien Karl XII red da han inspirerte troppene sine på Krokskogen 1716.

Gabriel Marcelius (hollender) hadde fått store privilegier i en «circum ference af 4 miile» fra Bærums Værk. Han fikk lommedølingene til å lage veien opp Jegerbakken til Haug. Dette ergret lommedølingene som mente det var unødvendig å lage en vei. Om sommeren red de, om vinteren brukte de slede, så de kom alltid frem. Peder Anker bygde Kongeveien gjennom Lomme-

dalen og videre opp gjennom landet. Den var ferdig 1806 og all trafikken fra Ringerike, Valdres og Hallingdal, ja helt over til Sogn gikk gjennom Lommedalen, til veien over Sollihøgda ble åpnet i 1858. I 1880 årene var Nyveien (nåværende Lommedalsvei) ferdig, og trafikken dro seg dit. Den før så stolte Kongevei ble til Gamleveien, forsømt og uten vedlikehold.

På grunn av sin lengde og trafikkmessige betydning måtte Gamleveien bli en belastning for Vellet i mange år. Andre deler av bygda følte seg nok ofte forbigått når det gjaldt veibevilgninger og mente at oppsitterne langs Gamleveien fikk fordeler fremfor andre.

Arsmøtet i 1925 vedtok styrets forslag om å gjøre Gamleveien farbar og første bevilgning var kr. 1 000,- til skolebrua og kr. 250,- til stikkrenne ovenfor Johnsrud. Hagbart Skollerud kom med en henstilling til styret om å være oppmerksom på Skollerudveien og gjøre sitt til å få denne bedre.

Bortsett fra Nyveien var alle veiene i bygda bare kjerreveier med hjulspor og sølepytter. De var ikke beregnet på de større lassene og bilene som begynte å komme. Kommunen satte igang nødsarbeide. De arbeidsledige ble satt til å pukke stein med håndmakt. Steinen kom vel med, for det var det som manglet i alle veiene. I 1933 hadde vellet brukt kr. 5 000,-, og 1460 av Gamleveiens 2940 meter var gjort farbar.

Vellet begynte med å ta opp rennene, men fikk erstatningskrav på kr. 150,- fra Maren Markebekk for matjord som var fjernet slik at gjerdet sto midt i grøfta. Men rennene var i tidens løp grodd igjen, og gjerdene var kommet for langt inn i veien. Vellet nektet derfor å betale, så saken gikk til retten. Vellet vant og ble tilkjent kr. 200,- i saksomkostninger.

Kristian Haug og Kristian Krydsby hadde kultet og

gjort istand Smedsletta i en bredde av 3,5 m, men da det bare var 4 m mellom gjerdene, måtte dette påtales bl. a. av hensyn til rettssaken mot Markebekk (Bergli). I en lengde av 130 m var veien 4 m istendenfor 5.5 m bred, «det var saaledes 2 ar av veiens grund som var innvunnet av de tilstøtende grundeiere».

Vellet søkte formannskapet om å avmerke veiens grunn og fikk bl.a. vite at «Gamleveien ligger til avbenyttelse for de som trenger den og veigrunden faller ikke tilbake til grundeieren, men tilhører fremdeles det offentlige». Grunneierne langs Gamleveien skrev under på at de var villige til å flytte gjerdene så veien igjen kunne få sin fulle bredde. Til og med efter krigen var Gamleveien en fast utgiftspost for Vellet, helt til kommunen i forbindelse med det nye vannverket måtte sette veien i slik stand at den tålte belastningen under anleggsperioden. Vedlikeholdet ble da overtatt av kommunen.

I 1925 søkte Vellet om gratis pukkstein til Skollerudveien. Kommunen var villig til å lage ny vei hvis det ble gitt fri grunn og kr. 4 000,- i bidrag. Dette irriterterte oppsitterne. Kr. 4 000,- var et stort beløp, og de hadde bare bedt om en utbedring av og ikke ny Skollerudvei. Det endte med et kompromiss. Det ble ydet fri grunn og fremkjørt stein gratis. Vellet ga kr. 250,- og Skollerudkara kr. 750,- i form av arbeide.

Veien gikk gjennom gården på Muserud, og nå som bilene ble mer alminnelig, var den ikke god høst og vinter, særlig når det var glatt. Så måtte Vellet søke at Muserudbakken måtte bli omlagt eller nedlagt, for som «den er nu, er den livsfarlig å trafikere». Efter krigen ble veien ført utenom Muserud, og rett frem til Muserud bru. Nå skulle det søkes og mases 10—12 år før Muserud bru ble lagt om, enda den gamle husket og svaiet når tømmer- og andre tunge lastebiler kom.

Byggfeltet i Lestruveien høsten 1972.

På hvert årsmøte var det en svær tautrekking om bevilgninger til sideveiene. Tidene var vanskelige, og økonomien dårlig. Veier som var bygget for hestetrafikk, ble kjørt sønder og sammen av tunge lastebiler. Og noen klattbevilgninger på kr. 50,- — kr. 100,- kunne nok hjelpe litt, men det var bare å skyve vanskelighetene foran seg.

Efter krigen ble det romsligere med penger, og velbidragene høynet betraktelig. Kommunen var endelig blitt oppmerksom på de kolossale beløp den var blitt spart for gjennom Vellenes arbeide.

En regnfull sommer fikk vårt Vel kr. 3 500,- til støvdemping. Vellet lot støv være støv og ga pengene til Burudveien. Det var nå kommet så langt at Vellet kunne oppmuntre til å danne veiforeninger hvor hver av oppsitterne måtte betale en fast årlig kontingent til veiens

utbedring og vedlikehold i forhold til den nytte man hadde av veien. Ved å gi et større beløp med en gang istedet for å klatte ut bevilgningene, hjalp Vellet til med å få veiene i en slik standard at kommunen kunne overta vedlikeholdet og veiforeningen oppløses.

Sneplogen

På Storveien ble plogen kjørt med 3 hester. Etter store snefall bruktes både 4 og 5 hester. Ved hvert snefall ble noe sne liggende igjen som plogen ikke fikk fatt i, så om våren var det gjerne en såle på 20—25 cm som bilene slo igjennom første mildværsdagen og hadde et farlig plunder med å komme frem. På sideveiene gikk noen små gardsploger, men ellers fikk sneen ligge der til solen tok den igjen en gang ut på våren.

I 1924 vedtok Vellet å kjøre sneplogen fra Eine til Johnsrud. Kristian Johnsrud skulle kjøre for kr. 20,- pr. tur når formannen ba om det. Kr. 150,- var bevilget til sneplogkjøring så det var ikke bare å kjøre om det snedde litt. Et år var pengene oppbrukt, og da måtte veien bare ligge der. På søknad om å måke opp veien fra Krydsby til Haug, var svaret nei. Styret kunne ikke imøtekomme et slikt krav av hensyn til konsekvensene. Etter krigen kom traktorene for å overta etter hestene, og Kåre Guriby og Lars Krydsby tok på seg sneplogkjøringen. De satte to traktorer foran en gammel hesteplog. Men traktorene som gikk foran plogen, klemte ned sneen og det hele gikk for sakte.

Styret kjøpte en brukt Jeep og monterte spissplog foran. Denne hadde farten, og sneplogen var konstruert slik at den kastet sneen over brøytekannten.

Flaten Vel hadde dengang 4 traktorer med spissplog som hver hadde kr. 100,- for å kjøre sin rode. Kunne formannen sløyfe en tur, var kr. 400,- spart. Vår Jeep kostet bensinen pluss kr. 6,- pr. time til sjåføren, så formannen i Lommedalen behøvde ikke lure på om sneplogen skulle kjøres slik som i Flaten. Med en beskjedne avgift for å kjøre sneplogen helt frem til hvert enkelt medlem, klarte man å avsette penger til å kjøpe mere brøytetutstyr. Og det neste ble da en frontmontert snefreser. Det er den riktige måten å holde små og krokete veier oppe på vinterstid.

Kapellsaken

Det var fru Helga Kirkeby som først kom med tanken om eget kapell. Lommedalens Hjelpeforening sendte i 1929 skriv til Vellet og ba dette ta saken opp. Med 40 mot 20 stemmer ble det vedtatt å arbeide for et kapell i Lommedalen, og Helga Kirkeby, Trygve T. Johnsrud og Peder Pedersen fikk oppdraget.

Kapellkomitéen sendte endel skriv og ba om bidrag. Fra Hjelpeforeningen kom det kr. 100,- og fra Handelsforeningen kr. 50,-. Bergli var dengang tilsalgs fra dødsbo, og komitéen gikk inn for å kjøpe eiendommen. Jordet i hjørnet Bjerkeveien/Gamleveien skulle beholdes som kapelltomt, og resten kunne Vellet selge igjen. Men Vellets styre ville ikke ta ansvaret av et kjøp, og det ble ikke tid til å sammenkalle et medlemsmøte mens man hadde eiendommen på hånd. Kapellkomitéen kunne da ikke gjøre annet enn å la saken bero. En fest for å samle penger ga kr. 32.12 i underskudd. Det var tydelig at interessen var for liten, og det hadde ingen hensikt å arbeide videre.

Saken ble så tatt opp igjen av Kitten Tasserud i 1948, og ny komité bestående av representanter fra flere foreninger, ble nedsatt med Bjarne Aasen som formann. Det ble tillyst masse møte hvor saken skulle gjennomdiskuteres, men det samlet få folk, og komitéen la ned sitt mandat.

Det skulle gå 15 år før tiden var moden til å ta saken opp igjen. Da er det Asla Bø fra Hjelpeforeningen, Asborg Trulsrud fra Vanførelaget og Kaja Larsen fra Husmorlaget som sammen med Bjarne Kallåk og Harald Oftebro fra søndagsskolen går inn for oppgaven. Dette er nå en selvstendig arbeidende komité som ikke lenger sorterer under Lommedalens Vel. Kapell- eller Kirkekomitéen som den kalles idag, arbeider godt, og «kapellboka» på 300 kr. i de harde tredveårene er nå blitt til kr. 30 000,—.

Solhaug

Det var Helga Bø som foreslo navnet Solhaug (1898) på ungdomslagets hus og vant premien på kr. 1,—.

Solhaug har nok på mer enn en måte vært midtpunktet i bygda. Rett ned for inngangsporten ligger en gammel gravhaug eller gravrøys. Den har vært 4 m bred og 8 m lang. Som andre graver er også denne røvet, men vitner om at Solhaug har vært bosted for en viking. Med fjell på tre sider og utsikt til alle kanter har haugen vært lett å forsvare. Her kan ha vært et gudehov som med kristendommen er omgjort til kirke.

Konservatoren fra Universitetets oldsakssamling har sett på gravhaugen og anser det som sikkert at kirken har ligget der Solhaug ligger nå, for kirken skulle ligge på det høyeste punkt. Over haugen kan vi følge sporene

Solhaug høsten 1972.

etter den gamle rideveien biskop Jens Nielson beskriver. Høyt og fritt, med utsyn over dalen og ved alfarvei skulle kirken ligge så den reisende kunne be sine bønner på rosenkransen og skvette på seg litt vievann.

Svartedauen kom til Norge i 1349, og hele Lommedalen lå utdødd etter den. Det tok over 200 år før landet kom dit det var før Svartedauen.

På denne tid har en liten trekirke råtnet helt ned, og de som flyttet inn i bygda igjen, fikk aldri råd til å bygge noen ny kirke. Med reformasjonen 1536 beslagla Kongen alt kirkegods.

Det var nasjonalfølelsen og kampen om Norges selvstendighet som ble båret frem bl. a. av ungdomslagene. Det var også det som lå bak da Kristen Kirkeby for kr. 1800,— ga Lauvsprett 5,5 mål tomt med fremkjørt stein og tom-

mer til bygningen, mens gamle Gunner Krydsby skaffet pengene.

I 1931 er ungdomslaget i vanskeligheter og søker Vellet om hjelp og støtte om det skulde bli umulig å klare sine gjeldsforpliktelser. Av svaret kan nevnes at «man tror med sikkerhet at kunne si, at Ungdomslaget «Lauvsprett» har alle medlemmers sympati, som vil gjøre sitt til at laget kan beholde sitt lokale». Penger behøver ikke Vellet å gi for det går lister rundt i bygda, og medlemmene gir sikkert sitt her.

Efter siste krig er det uhyre vanskelig å drive et ungdomslag, og Solhaug er ikke i den beste forfatning, heller ikke økonomien.

Kristen Kirkeby tok klausul på Solhaug at om ikke «Lauvsprett» klarte sine forpliktelser, skulle stedet tilfalle bygda.

Ut fra denne forutsetning fant Kjell Kirkeby det riktig at alle foreninger som hver på sitt felt arbeider for Lommedalens interesser, kunne samle seg om Solhaug og fortsatt ha dette som et samlingssted. Han foreslo at Lommedalens Vel gikk foran og samlet interessen om Solhaug som kunne drives som eget selskap hvor alle foreningene sto bak.

Med Gutorm Tasserud som formann er nå denne sak kommet godt igang.

Ellers har Vellet vært borti så mangt, fra oppvarming av gravkapellet til forlengelse av og samkjøring med Bærumsbanen. Det har fått istand organisert søpeltømming, satt opp sandkasser i de verste kneikene og plakattavler så lysstolpene får stå i fred.

Under krigen ble damluken sprengt i Burudvannet

så det lå der som et gapende sår. Etter iherdig arbeide fra Vellet har kommunen gjort det til et meget benyttet friluftsområde.

Mange saker er løst og flere venter, samtidig som nye problemer reiser seg. Det er også meningen, for utviklingen skal gå videre.

Men da trengs det også en sterk velforening som kan make å lede utviklingen inn i et riktig spor som er til gagn og glede for oss og våre etterkommere.

Kjell Kirkeby (sign)

Tidligere formenn:

Trygve T. Johnsrud	1922—27
Per Guriby	1927—28
Hans Tasserud	1928—30
Hagbart Skollerud	1930—37
Hans Haug	1937—38
Karl O. Johnsrud	1938—42
Gutorm Tasserud	1942—45
Gulbrand Haug	1945—46
Hogne Tasserud	1946—48
Trygve Kirkeby	1948—50
Trygve Aspelund	1950—53
Erling Haug	1953—54
Kjell Kirkeby	1954—61
Hallstein Trulsrud	1961—64
Ernst Martin Kirkeby	1964—68
John Morstad	1968—71
Gutorm Tasserud	1971—72
Svein Burud	1972—

Det første styret

*Georg Kirkeby,
skrivekar.*

*Trygve T. Johnsrud,
formann.*

*Karoline Guriby,
kasserer.*

*Hans Tasserud,
varaformann.*

*Gunda Kirkeby,
styremedlem.*

Det nåværende styret:

Formann: Svein Burud
Nestformann: Knut Nilsen
Styremedl.: Torgrim Trulsrud
Sekretær: Lisbeth Jørgensen
Kasserer: Ranveig Svendsen.

Sittende fra venstre: Lisbeth Jørgensen, sekretær og Ranveig Svendsen, kasserer. Stående fra venstre: Torgrim Trulsrud, styremedlem, Svein Burud, formann og Knut Nilsen, nestformann.

Lover

§ 1.

Vellets navn er Lommedalens Vel og dets oppgaver er å vareta kretsens interesser.

§ 2.

Medlemskap.

Medlemmer av Lommedalens Vel kan alle kretsens voksne innbyggere bli mot å betale i årspenger for gårdbrukere, huseiere og andre eiendomsbesittere kr. 8.00, og for alle andre kr. 4.00. Mann og kone betaler som for enkelt medlem, og har samme plikter og rettigheter. Stemmerett har alle som har betalt sin kontingent for siste år, og intet medlem kan uten gyldig grunn unndra seg pålagte verv.

§ 3.

Styret.

Vellet ledes av et styre på 5 medlemmer, hvorav 2 kvinner. Dessuten velges 2 varamenn og 2 revisorer. Formannen velges direkte av årsmøtet hvert år, for de øvrige 2 års funksjonstid. Styret velges hvert år innen sin midte nestformann, kasserer og sekretær, og styret er beslutningsdyktig når minst 3 styremedlemmer er tilstede. I tilfelle stemmelikhet gjør formannens stemme utslaget. Det føres bok over styrets og vellets møter.

§ 4.

Ordinære møter.

Årsmøtet avholdes hvert år i mars måned. Det innkalles med 14 dagers varsel. På årsmøtet behandles:

1. Forhandlingsbok.
2. Regnskap i revidert stand.
3. Arbeidsplan for kommende år.
4. Innkomne forslag.
5. Valg.
6. Eventuelt.

Halvårsmøtet blir å avholde i oktober hvor styret bør fremlegges arbeidsplan for det kommende år.

§ 5.

Ekstraordinære møter.

Styret kan sammenkalle medlemsmøte så ofte det finner dette nødvendig, eller når minst 10 av vellets medlemmer forlanger det.

§ 6.

Lovforslag.

1. Forandring i disse lover kan bare skje på årsmøtet, og forslag herom må være styret i hende minst 4 uker i forveien. Avskrift av eventuelle forslag til lovendring sendes alle stemmeberettigede medlemmer 8 dager før årsmøtet. Til forandringens vedtakelse kreves $\frac{2}{3}$ flertall av de møtendes stemmer.
2. Vellets oppløsning kan vedtas med $\frac{2}{3}$ flertall. Hvorledes vellets aktiva skal disponeres, avgjøres med alminnelig flertall.

**DET BLIR PENGER AV
SMÅBELØP OGSÅ!**

La barnetrygden
gå rett i banken!

Gå innom, skriv
eller ring til

**BERGENS
PRIVATBANK**

Asker - Sandvika -
Høvik

STABEKK AUTO A.S

Bilverksted — Bensinstasjon

Egen avdeling for biloppretting.
Aut. Volvo-verksted. — Kranbiler.

Utleie av biler — Bilgummi — Ladestasjon.

Prof. Kohtsv. 83/85 — Stabekk

Tlf. 53 23 14 — 53 61 80 — 53 74 57 — 53 83 11

Transportsentralen

Asker og Bærum ^{A/L}

Drammensveien 339 - Stabekk - Telefon 53 41 90

Utfører all slags transport

AVD. FOR RENOVASJON — SPEDISJON — SANDTAK

Bærums Forenede Bilruter A/s

Briskevn. 2, 1340 Bekkestua

Telefon 53 02 00

Alt i rute- og turkjøring

Telefon
54 45 60

*Parafin- og
fyringsolje*

Automatisk
tlf.bestilling
fra kl. 16.30
til kl. 7.00.

RING I DAG

Vi leverer alt i Asker
og Bærum i morgen.

Når det dreier seg om penger

KREDITKASSEN

FORNEBU - LYSAKER - SANDVIKA - ØSTERÅS

AVIS-, BOK- OG AKSIDENSTRYKKERI
SANDVIKA

Vårt moderne trykkeri
utfører alt i boktrykk — fra brevark
og brosjyrer til bøker og aviser

SENTRALBORD

54 20 50

LOMMEDALSBUSSEN

G. KRYDSBY EFTF.

TLF. 54 95 67

Bolig·Finans

Sparesystem med lånerett

**SNAKK MED OSS!
DE FINNER OSS
OVERALT I OSLO -
OMRÅDET.**

Bærum Sparebank

Sammensluttet med Oslo Sparebank

Araldit er ett av konstruksjonsmaterialene i Apollo!

Her må alt holde mål.

Nå kan De også bruke det i stedet for sveising, lodding og nagling.

Araldit brukes i flykonstruksjoner, i bilindustrien, i bygningsindustrien, i finmekanisk og optisk industri. Og nå også i romfartøyer.

Araldit epoxy lim fås i hendige pakninger for hjem, og for verksted og fabrikk. Fargehandlere, dagligvare-, bygningartikkel- og jernvareforretninger har det.

OBS

En Araldit-liming får man ikke opp igjen!

Lim med

-det holder!

A/S SIGURD HESSELBERG - OSLO

SØRFANG

Esso-stasjonen Lommedalsveien 107

Brødrene Johnsrud A/S — Tlf. 13 10 19

Vask - Smøring - Batteri og tennpluggservice

TOYOTA - SKODA

Forhandler for
ACE Campingvogner

GUMMI og REKVISITA
HJULAVBALANSERING
SALG OG SERVICE

Kiosk for tobakk - Sjokolade - Ukeblad

Åpent: mandag—fredag kl. 7—21

Lørdag kl. 17—20

Søn- og helligdager kl. 9—20.

*Vår nye forretning i Lommedalen
åpner i god tid før påske*

Bærum Samvirkelag

J. ØSTERBY TREVAREFABRIKK

Lommedalen — Tlf. 54 96 09

Leverer: Materialer, dører, vinduer og trapper. — Ferdighus
Innredning av: Kontorer, butikker, skoler og kirker

Lommedalens Trævarefabrik A.s

Dører - Vinduer - Trapper

1350 Lommedalen. — Tlf. 54 95 14

Salg av fryseboksmat i økonomipakninger.

VALLER **HANDEL**

VALLER **FRYSERI**

Valler Gård, Vallerv. 168, Sandvika - Tlf. 54 88 27

Lommedalens kjøtt og kolonial

Lommedalen — Tlf. 54 94 72

God sport med godt utstyr

Bærum Sport

WILLY FALCK A.S

SANDVIKA — ØSTERÅS

tømrermester knut bye

AUT. ENTREPRENØR

Nybygg, tilbygg og reparasjoner.

Tegne og konsulentarbeide.

Bjerkev. 36 d, 1350 Lommedalen. Tlf. 54 96 68.

Lommedalens Elektriske A/s

T. TRULSRUD — Tlf. 54 94 11 B. GURIBY — Tlf. 54 94 40

Aut. installator — Lager tlf. 54 94 72.

Salg av elektriske artikler.

Nyanlegg og reparasjoner — Fagmessig arbeide

Lommedalen Blikkenslageri

O. OLAVSEN

TELEFON 54 95 18 (VERKSTED OG PRIVAT)
LOMMEDALSVEIEN 284 — LOMMEDALEN

TA EN TUR INNOM

Sandvika Bok- og Papirhandel

TELEFONER: 54 85 42 - 54 89 55

Guriby Sag og Høvleri

BRØDRENE OLSEN, Lommedalen
Telefon 54 95 15

TRELAST TIL BYGNINGSBRUK

Thorvaldsen & Aamodt

TREVAREFABRIKK

SPES.: TRAPPER

1350 Lommedalen — Tlf. 54 95 55

Skattefritt i Creditbanken

Den norske Creditbank

SANDVIKA

**Bærums Verk
Handelsforening**

Alt i kolonial og gaveartikler

TØMRERMESTER

HANS BAKKEN

Burudv. 51, Lommedalen

Tlf. 54 96 95

CATO ARNESEN

Bygg- og tømrermester

Muserudv. 7, 1300 Sandvika. Tlf. 54 96 54

a-s

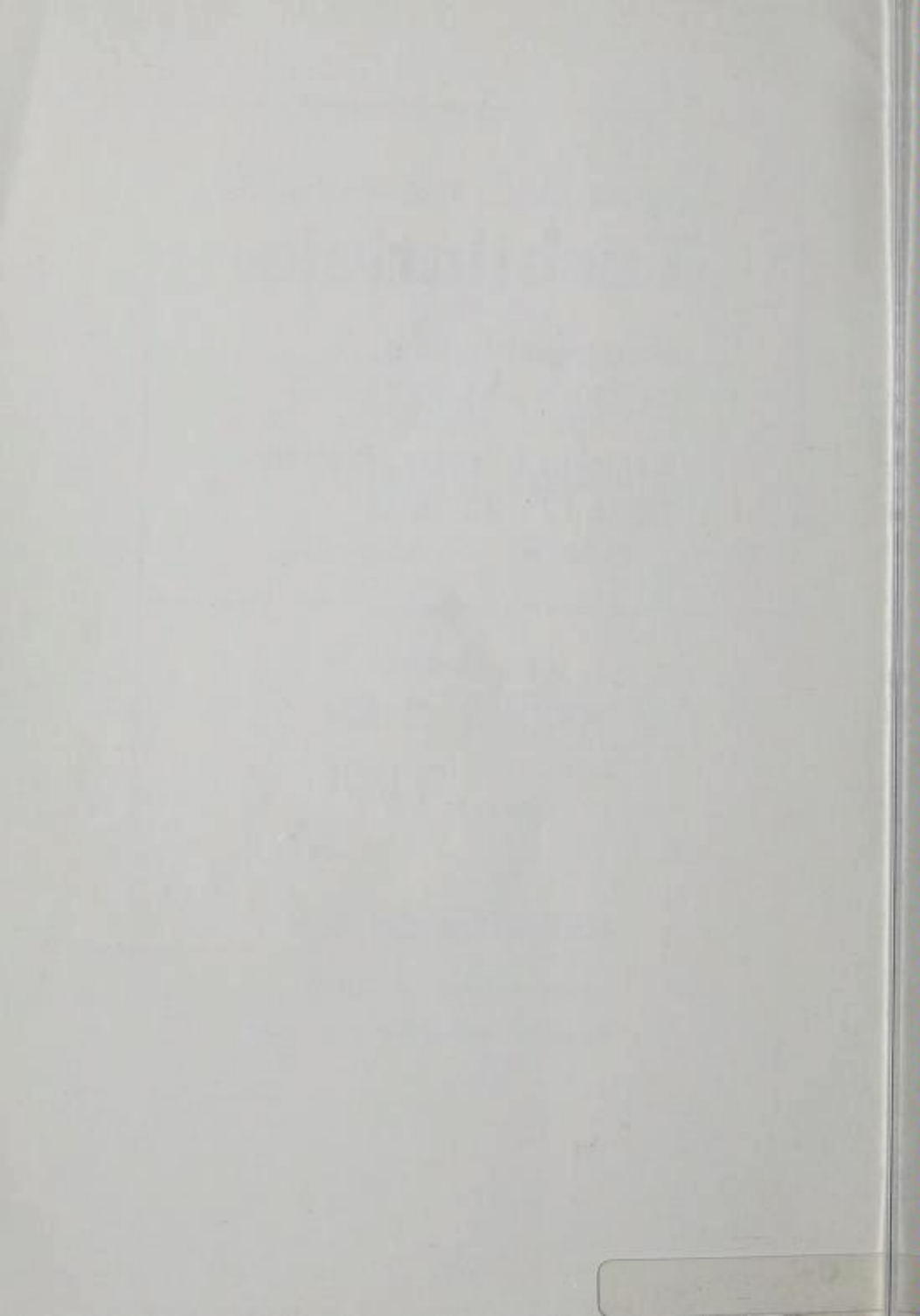
Turbilutleie

Lommedalsbussen :

54 95 67 - 55 95 11

Karlsens bilruter, Flateby :

72 26 17 - 72 26 35

8 eks

948.22 Kirkeby, Kjell
Lommedalens Vel :
1922 - 1972

BÆRUM BIBLIOTEK

HE

A/L BIBLIOTEKSENTRALEN - OSLO

Art nr 13870

948.2242 Lommedalen
Kirkeby, Kjell
Lommedalen vel 1922- 1972
bhbv BÆRUM 1

02190099927001

